«Γλυκό τραγούδι» της Λεϊλά Σλιμανί – Εκδόσεις Ψυχογιός

Τετάρτη, 08/11/2017 | Λεσβιακό Βιβλίο

***«Γλυκό τραγούδι»* της Λεϊλά Σλιμανί – Εκδόσεις Ψυχογιός**

«Γλυκό τραγούδι» της Λεϊλά Σλιμανί, από τις Εκδόσεις Ψυχογιός (Μετάφραση: Τιτίκα Δημητρούλια, Πρώτη έκδοση: Μάιος 2017)

Γράφει η **Ράνια Μπουμπουρή**

Η Λεϊλά Σλιμανί (γενν. 1981, Ραμπάτ, Μαρόκο) είναι δημοσιογράφος με σπουδές Πολιτικών Επιστημών και Επικοινωνίας στο Παρίσι. Το πρώτο της μυθιστόρημα, *Στον κήπο του δράκου*, εκδόθηκε το 2014, απέσπασε πολύ καλές κριτικές και ήταν υποψήφιο για το Prix de Flore. Το δεύτερο μυθιστόρημά της, *Το γλυκό τραγούδι*, κυκλοφόρησε το 2016, ξεχώρισε ανάμεσα στις προτιμήσεις των αναγνωστών (οι πωλήσεις του ξεπέρασαν τα 80.000 αντίτυπα το πρώτο τρίμηνο της κυκλοφορίας του) και τιμήθηκε με το βραβείο Goncourt.

Σύμφωνα με την υπόθεση, ένα νέο ζευγάρι, η Μιριάμ και ο Πολ, αναζητούν νταντά για τα μικρά τους παιδιά. Η Μιριάμ είχε μείνει έγκυος στην κορούλα τους, τη Μιλά, όταν ήταν τελειόφοιτη της Νομικής, ενώ το δεύτερο παιδί τους, ο Αντάμ, ήρθε λίγο μετά, κι έτσι η Μιριάμ, ενώ ολοκλήρωσε με επιτυχία τις σπουδές της ξεχωρίζοντας ανάμεσα στους συμφοιτητές της για την οξύνοιά της και το μαχητικό της πνεύμα, έμεινε στο σπίτι με τα παιδιά και δεν άσκησε τη δικηγορία. Ώσπου, μια μέρα συναντά τυχαία έναν συμφοιτητή της, ο οποίος έχει πλέον δική του δικηγορική εταιρεία και της προτείνει τη δουλειά των ονείρων της. Το ζευγάρι αναζητά, λοιπόν, νταντά και σύντομα προσλαμβάνει τη Λουίζ, η οποία κερδίζει γρήγορα την αγάπη των παιδιών, λύνει τα χέρια των γονιών σε ό,τι έχει να κάνει με το σπίτι και κατακτά, μέρα τη μέρα, μια θέση στην οικογένεια. Η ισορροπία όμως σε τέτοιες περιπτώσεις είναι δύσκολο να επιτευχθεί και ακόμα πιο δύσκολο να διατηρηθεί, με συνέπειες που, σε ακραίες περιπτώσεις, μπορεί να αποβούν μοιραίες.

Πρόκειται για ένα πολυεπίπεδο μυθιστόρημα, που με αφορμή μια απλή καθημερινή ιστορία θίγει σπουδαία ζητήματα της σημερινής ζωής. Η θέση της γυναίκας και η επαγγελματική της υπόσταση, ακόμα και στις προηγμένες δυτικές κοινωνίες, σχεδόν πάντα επαναπροσδιορίζεται όταν φέρνει στον κόσμο το παιδί ή τα παιδιά της, σε βαθμό πολύ μεγαλύτερο απ' ό,τι συμβαίνει με τον άντρα όταν καλείται να διαδραματίσει τον ρόλο του πατέρα. Μια γυναίκα, αφότου γίνει μητέρα, έχει λιγότερες ευκαιρίες για επαγγελματική αποκατάσταση ακόμα και στα λιγότερο απαιτητικά, από άποψη τυπικών προσόντων, επαγγέλματα, όπως αυτό της νταντάς: «"Η νταντά έχει δυο γιους εδώ πέρα κι έτσι δεν μπορεί ποτέ να μείνει πιο αργά ή να κρατήσει τα παιδιά το βράδυ. Δεν είναι καθόλου πρακτικό αυτό. Να το έχεις στον νου σου όταν θα κάνεις τις συνεντεύξεις. Αν έχει παιδιά, καλύτερα να είναι πίσω, στη χώρα της". Η Μιριάμ την είχε ευχαριστήσει για τη συμβουλή. Αλλά στην πραγματικότητα τα λόγια της Εμά την είχαν ενοχλήσει. Αν ένας εργοδότης είχε μιλήσει για κείνη ή για μια άλλη φίλη τους μ' αυτό τον τρόπο, θα είχαν βάλει τις φωνές ενάντια στη διακριτική μεταχείριση. Της φαινόταν τρομερό να αποκλείεται μια γυναίκα από τη δουλειά επειδή έχει παιδιά» (σελ.15-16).

Ο ρατσισμός, φυλετικός και κοινωνικός, είναι διάχυτος σε όλο το βιβλίο, όπως και στην κοινωνία: τα συγκεκριμένα επαγγέλματα που συνδέονται με συγκεκριμένες φυλετικές και κοινωνικές ομάδες, το διαμέρισμα που ο ιδιοκτήτης νοικιάζει στη Λουίζ, επειδή «σπάνια να μη βρεις μαύρο νοικάρη σ' αυτή τη γειτονιά», η διαφορετική στάση απέναντι στο χρήμα, η άνεση από τη μια και η αγωνία από την άλλη, η διαφορά στις ευκαιρίες και στην κατάκτηση δεξιοτήτων ανάλογα με την προέλευση, εθνική και ταξική, του καθενός, όλα αυτά δοσμένα στις πραγματικές, καθημερινές τους διαστάσεις αλλά με μια γραφή που παρασύρει και κερδίζει τον αναγνώστη από την πρώτη στιγμή.

Κι ύστερα, έρχεται η προσωπική ιστορία της Λουίζ, το οικονομικό και ψυχολογικό της αδιέξοδο, η βαθιά της αγωνία και η πολύπλευρη ανασφάλειά της, που κουμπώνουν με ένα οικονομικό σύστημα το οποίο ευνοεί όσους είναι εξασφαλισμένοι με τον έναν ή τον

άλλο τρόπο, ρίχνοντας εύκολα στο περιθώριο τους αδύναμους, με το παραμικρό παραστράτημα – δικό τους ή κάποιου δικού τους. Η Λουίζ δε δείχνει να συνειδητοποιεί το ταξικό μίσος που νιώθει για τους εργοδότες της, αλλά της δηλητηριάζει την ψυχή και τη σκέψη με την κάθε λεπτομέρεια της καθημερινής ζωής: την αναστάτωση που προκαλεί στην ίδια ένα χαμένο πουλόβερ του παιδιού στο σχολείο και την αγανάκτησή της για την τόσο εύκολη αντικατάστασή του, οι διακοπές στη θάλασσα που δεν μπορεί να απολαύσει, παρά μόνο ως συνοδός μιας οικογένειας, η αναγκαστική συναναστροφή της στο πάρκο μόνο με αλλοδαπές νταντάδες, αφού «ποια Γαλλίδα κάνει στην εποχή μας αυτή τη δουλειά» είναι λίγα μόνο παραδείγματα. Όπως, επίσης, και η ματαίωση της γυναίκας και της μάνας που φροντίζει και μεγαλώνει ένα σωρό ξένα παιδιά, χάνοντας την αγάπη του δικού της, την ευκαιρία να μεγαλώσει με ομορφιά και αφοσίωση το παιδί που η ίδια έφερε στον κόσμο.

Ένα εξαιρετικό μυθιστόρημα, που αξίζει να διαβαστεί και να συζητηθεί από γονείς και όχι μόνο.

Βρείτε το **εδώ**

Λέξεις Κλειδιά:

Λεϊλά Σλιμανί

Τιτίκα Δημητρούλια

Εκδόσεις Ψυχογιός

Ράνια Μπουμπουρή